

„Хоће ли сада ЕУ и САД Увести санкције Шпанији? Хоће ли шпанског премијера Рахоја ставити на црну листу, забранити му излазак из земље и запленити имовину? Хоће ли, недајбоже, неко бомбрдовати Мадрид, или, евентуално, Барселону?“

Наравно, ова питања су само реторичка и одговор на њих је био јасан још и пре него што се огласила Европска комисија са ставом да је каталонски референдум „неуставан“, да је Шпанија чланица ЕУ, те да Каталонија и Косово, разуме се, „нису случајеви за поређење“.

Дирљиво је и готово трагикомично то инсистирање европских и америчких званичника на „јединствености“ косовског случаја – што непрестано истичу чак и онда када их за то нико и не пита. А што је доста очигледан индикатор нечисте савести, или макар свести да је њихова позиција и њихова аргументација по овом питању више него неубудљива и танка. Уосталом, то колико је танка можемо одлично видети и из данашњег више него немуштог покушаја „објашњења“ портпарола Европске комисије зашто су Каталонија и Косово неупоредиве ствари (“када је реч о признању Косова, то је врло специфичан контекст...Веома специфичан контекст, са специфичним разлозима”).

Што се Србије и Срба тиче, већ смо навикли на помало горак укус у устима када слушамо аргументацију европских челника о „уникатности“ косовског случаја и њиховог проглашења независности.

Што се Србије и Срба тиче, већ смо навикли на помало горак укус у устима када слушамо аргументацију европских челника о „уникатности“ косовског случаја и њиховог проглашења независности. Тим пре што је унапред више него јасно да те „уникатности“ и разумевања неће бити ако и када, на пример, буде била реч о Републици Српској. На страну што Каталонија и историјски и државно и културно има своје јаке аргументе – свакако јаче од оних „косоварских“, а поготово од оних Ненада Чанка, који није пропустио прилику да се лешинарски укључи у читаву причу, не би ли удахнуо мало новог ветра у своја већ прилично малаксала и издувана аутономашка једра.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 03 октобар 2017 22:57

Теоретски – али само теоретски – гледано, Србима одговара и шпанска (због Косова), као и каталонска позиција (због Републике Српске). Али смо, нажалост, већ довољно искусни (или, боље рећи, дресирани) да знамо да се на нас увек примењује онај, у датом тренутку, по нас неповољни критеријум. С тога, када се све сабере и одузме, мислим да у Србији није било превише еуфорије и навијања ни за једну страну – мада су, чини ми се, симпатије ипак нешто више нагињале ка становишту званичног Мадрида.

Елем, јасно је било да ЕУ неће имати разумевања за каталонске захтеве за осамостаљењем. Јасно је и да ти захтеви неће нестати након недељног гласања и прилично бруталне интервенције шпанских централних власти. (Напротив. За очекивати је да ти захтеви постану још енергичнији и радикалнији.) Јасно је да европски и светски политички фактори (част изузецима) неће рећи: „Извините, ми смо погрешили. Огрешили смо се о Србију како 1999. тако и 2008. и залетели смо се са признањем Косова. Пустили смо духа из боце. Хајде да то покушамо да исправимо.“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 03 октобар 2017 22:57

Напротив. Чини ми се – мада је то на први поглед парадоксално, а на сваки поглед неправедно – да ће још бити додатно повећани притисци на Београд да се убрзају процеси не само фактичког, него и формалног признања косовске независности. Јер, ак о се Србија помири са тим, ако Србија призна и потпише, ако се, макар и ретроактивно, добровољно помири са губитком Косова – онда је заиста у питању „преседан“. Онда више на косовски случај неће моћи да се позивају ни у Каталонији, ни у Абхазији, ни у Осетији, ни у Донбасу. Онда неће моћи да се на то позивају ни Путин и Лавров и да причом о двоструким стандардима трљају нос својим западним саговорницима.

Оно, међутим, што никако није јасно, јесте – зашто српска власт (читај, Вучић) на такву игру пристаје? Зашто се стиче утисак као да се труди да што пре спроведе западну косовску агенду и тако не само погази устав и територијални интегритет земље, него доведе у неприлику и све оне светске чиниоце – од Москве и Мадрида, до Пекинга и Атине – који нам на косовском питању од почетка пружају подршку?

Зато и јесам лично неповерљив према од стране председника најављеном „унутрашњем дијалогу“ о Косову, без обзира што нам је као друштву дијалог, генерално, више него потребан. Али дијалог нипошто не би смео бити алиби за унапред припремљену, најављену или обећану капитулацију. Изјаве председника Вучића и Ивице Дачића поводом догађаја у Шпанији углавном добро звуче и нису далеко од истине. Али утолико

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 03 октобар 2017 22:57

је чудније што њихова конкретна дела и поступци, а нарочито потписани и најављени споразуми, немају много везе са оним што изјављују за домаћу јавност и медије.

Чувајмо статус кво. Не зазиримо од „замрзнутог конфликта“. Не убрзавајмо неповољан расплет.

Учимо од Кипра. Преговарајмо, али не потписујмо олако. Неуморно указујмо на двоструке аршине и учињену нам неправду. Чувајмо статус кво. Не зазиримо од „замрзнутог конфликта“. Не убрзавајмо неповољан расплет. Јер историја и живот се ионако никад не могу зауставити – без обзира колико се у неком тренутку чинили моћни и свемогући они који су то покушавали.